

св. 77-от с. 10. в. 9. 0.

Залюшналъ и така сама да се люлее
Оставилъ вейка тукъ въ разкошенъ пресенъ цвятъ,
А татъкъ някой листъ на месечния святъ
Вълшебните лучи съсъ трепетъ да отмята.
И чака до късна нощъ безмълвно въ тъмнината
Стоя загледала тамъ Вела, въ самота
250 Къмъ преживяното съсъ галена мечта
и ~~у~~ ^унасна.

А вech другарите отдавно
Настигналъ, на-възбръгъ Младенъ вървеше бавно,
Конь за юзда повелъ. Презъ валогъ пътя сви;
По него съ топотъ глухъ дружината изви
Нататъкъ, дето ги, презъ криволици тъмни
Залутанъ, пътя самъ отвождаше, презъ стръмни
Превали и бърда — и ту съ забавенъ ходъ
Провираха се те презъ гъстолистний сводъ
На буките, една съсъ други сплели грани,
270 Ту скупомъ някъде по завални поляни
На месечината вестяваха се пакъ —
Кат' нощни духове примамени изъ мракъ
На придебни места, и кълваха простори,
Събудени отъ смяхъ и буйни разговори ...
Пустинната гора тъмней отъ мигъ на мигъ,
И на водачите пратракналии вихъ
Се чува самъ-таме, ту глухо, ту високо
Извитъ, — на пътници залутани насока
Подавайки. Отъ тяхъ мнозина първи пътъ
300 Отблизо виждаха Балкана — отъ градътъ
На него гледали до днеска възхитени,
Загърнатъ зиме въ снягъ, а лете съсъ зелени